



94. ԹԱՄԱՐԱՆ ԱՆՄԻԳՅԸ

Մին մարթու, մին էլ մին կնգան մի շատ թնամանլ ախճիզլ ա ինոնմ, էնքան թնամանլ, համ էլ քուտուղուր, վրեր ծեռքավր վրեշ մին պեն շար կյամ, թա անեւ վերլը, մին սովզաքյարու կըլնի կապում ըն, տրա նհետ փըսակում:

Մին օր էտ սովզաքյարը քյինամ ա բազար, օխտը փութ պեմբնկ պիրում տոն, տամ ուրան կնգանը, վրեր կյիզի, մանե, թիլ պըղըաստե, հանցու տանե ծախե: Ինքյն էլ մին ամսավ քյինամ ա օրիշ տընդ: Սա դե ծեռքավր հինշ ա՞ր կյամ, վրեր հինշ անե, պեմբնկը տանը մին բուրջումը վրեր ա աճում, թողում ինզի, նի յէլ չի կյամ:

Մին օր էլ էտ հառհնը շփոթ ա իփում, վրեր օտե, էտ շփոթեն շատը օսերնըվեր վրեր ա աճում, շորերը վըննան մինշն կըլնիւր լըղտուտըցընում: էտ վախտը սաղանոցը թաքավրերեն տղան էլ հիվընդացած ա ինոնմ բուղազան, կարում շար, թա խոսեւ ճիշտեղ տանում ըն, վրեր լոնլըցընեն, վրեշ մին դոխտուր լա լողմանի վրեշ մին պեն կարում չըն անեն, տերտակըբոշ պիրոնմ ըն տոն, հույսըրենեն-հըվըտենեն թամամ կտրած: Սաղանոցը թաքավրերեն տղան էտ հառհնեն տանը դրաղավը տընելիս վախտը վրեր տրան էտ հանումը տընսնում չի՞, փորան փոնում ա, ծիծաղում: էնքան ծիծաղում ա, վրեր լափ հանւն ինզյում ա: Տա թունդ ծիծըղելիս

վախտը բողազը պըտառովում ա, հիվընդոթունն անց կենում: Սա-
ղաննն աղան լոնվանում ա, էլլա տընունում ամեն օրվա սաղա-
նան:

Սաղանոցը թաքավընրն էտ վընր ըսկանում ա, կյամ ա էտ
կնգանը կոշտը, տրան նաղլ անում, վընր ուրան աղան իստի-
իստի, բուղաղան հիվընդացած ա իլնլ, հինշ մարթու կոշտ տարալ
ըն, կըրեցալ չըն լոնվըցընեն, մենակ ինքն ա լոնվըցըրալ: Օզում
ա գլիդա, թա էտ կնեգլը հինշ լոնվոթուն ա օզում, վընր սաղանոցը
թաքավընրն անե: էտ կնեգլն էլ ասում ա.—Վընշ մին լոնվոթուն
էլ օզում չըմ, մենակ լիհան մին օխտը փոթ պեմընկ ա մարթըս
պերալ ինձ տովալ, ասալ կլիզի, մանն, թիլ շինի, վընր տանեմ
բըզարումը ծախեմ, մեհենգլ էտքան պիմընկան իմ կըլնիսըս պեն
չի տոնա կյամ, թա օզում ըս ինձ լոնվոթուն անես, տար կլիզիլ
տո, մանեկ տո, թող թիլ պըզդաստեն, պիրին ինձ տան: Դե հինշ
կասես, վընր էտ կնեգլը մարթին անա տոնլտոնում ա, ինքն էլ
կարում չի վընշ մին պին անե, մին քանի օրան ետն էլ մարթը
կլիլական ա, ջոզբը պիտի տա: Սաղանոցը թաքավընրն ասում
ա.—էտ ա՞ մին մընձ պեն, դե լիհան մին օրիշ լնվ, թինգլնկան
պեն, յա վընսկե, արհաթ, փոզ օզե, հիշքան վընր օզես, էտ
լոնվոթունը վընր տու ինձ բրալ ըս, իմ աղես լոնվըցըրալ, իմ ծե-
քավըս ամընն հինշ կյամ ա, հինշ վընր ասես, կանեմ: էտ կնեգ-
լըն ասում ա.—Ձէ՛, շնուհակալ ըմ, օրիշ պեն օզում չըմ, լիհան
վընր էտ պեմընկն էլ կլիզիլ—մանեկ տաս, թիլ շինանձ դարկես, էտ
էլ ա բոլ Վերլը, սաղանոցը թաքավընրն ուրան ասածն ա ասում,
էտ կնեգլն էլ ուրան ասածը, սաղանոցը թաքավընրը տեսում ա,
վընր էտ կնգանը կոխկը հաստ ա, խելքն էլ միւրոն տեղումը չի,
դաբուկ ա կենում, պեմընկը տանում սաղանոցը կոշտը, կլիզիլ,
մանեկ տալ տամ, թիլ ըն շինում, դարկում էտ կնգանը:

Տի վընր մին քանի օրն էլ անց ա կենում, ուրան մարթին
կյնլի վախտը լափ մուտանում ա, էտ կնեգլը պիմընկան պըզ-
րաստած թիլընը տանը մին բուրջումը կյնլտոնում ա, թուփ-թուփ
անում, տնրսոն, վընր սողղաքյնը կյն տանն բըզարումը ծախե,
փոզ շինի: Տոնը—տեղն էլ լոխ սրփոնում ա, հըվաքում, ամմընն
հինշ թամամ անում, գլիրենն նան կըրպըտենն էլ տանը մաշավը
մըկնտում, մին վընթես էլ գյոնդոն չըմ հիշտըղա փըռնում, պի-
րում տինոն խալիչին յիրան: Ախեր դե վընթեսը խալիչին յիրան
կըկենա՞, ծընզ ըմ հըրցնում, վընր կընալի ինի, էն ա լիհան միշտ
էլ խալիչուցը յիրան կինի իլի: Հիշքան էտ վընթեսը տա տինոն ա
խալիչին յիրան, թուկուկ ա ինոն, ինգլոն տափը:

Վերլը, մին օր տրա մարթը օղտերը նան ծխանքը պիռնոտած,
 զրիթթուան կյամ աւ Վրեր-կյամ ա տոն, կնգանը հըրցնում ա,
 թա պեմբնկը մանալ ըս: Կնեգյը թա՝ հա՛, մանալ ըմ: Եշում ա
 տընսնում տոնը-տեղը լոխ սիրտած-թիմըզցրած, գլմբն-կարպետ
 տանալը սերոմ-դնշանգյ մընկնած, վընթեսն էլ տիրած խալիչին
 յիրն: Սովդաթյանը հըրցնում ա, թա պա սա՛ հու վա: Կնեգյն
 ասում ա.—Իմ մըրաքուր ա, էնքան պեմբնկ ա կիզնլ ու մանալ,
 վընր վընթեսն ա տընալ:

